

PHẦN ĐỀ I NGHỊ T NGÃ

...Vào khoảng 8h ngày 25/10, nhiều người dân đi qua khu vực sông Trùng Giang họ bắt phát hiện một xác em gái trôi dạt vào đám lùm bình nên đã gọi báo Công an. Nhận được tin báo, lực lượng Công an nhanh chóng có mặt tại hiện trường để tìm kiếm thi thể, khám nghiệm tử thi và lấy lời khai nhân chứng. Thi thể được xác định là bé gái, đang mang thai khoảng 3 tháng, không có giấy tùy thân và đã chết nhiều ngày. Thông tin đã làm lay động xóm chài nghèo và ai cũng nhớ ra cô bé. Dân làng tìm cách an táng, đưa em về nhà mẹ và người bà kính yêu của em. Thay cho phần đi nghĩa t nghĩa! Nhưng có lẽ đây là kết thúc mà ông trời đã ban cho con bé. Đôi khi như vậy thôi, nó sẽ là vì sao tinh tú trên bầu trời hoạc sẽ là một cô tiên xinh đẹp với tâm hồn ngây thơ, trong sáng. Trên gian quá khó khăn t với cuộc đời của em rồi, bây giờ em đã được giải thoát...

- Hoa ơi!

- Dì, người gọi con

- Dì, cuộc tu là gì của ba má con rồi; con xem chị đi học về sớm thì ra mẹ với người, như mấy cây với sà lị phởn mẹ ba má con cho nó được hoàng chảnh năm cát chài xuống hớt c rồi. Mấy đây mà đã 8 năm, kể từ ngày ba má con mất trong tai nạn xe, ngày nào người cũng không chấp mặt được. Người thà con và thà con ba má con quá! Biết khi nào bà cháu mình mới xây được ngôi nhà mới cho ba má con đây

- Dì, nhà mình nghèo mà người vẫn tận t, nuôi con ăn học; nhiều lúc con nghĩ sẽ không biết tiếp được, nhưng vì người, vì ba má con sẽ có ngày học, sau này con sẽ xây cho ba má con một ngôi nhà thật to nghe người.

Ngôi nhà nhỏ, lợp xộp trong xóm nghèo kia khi hai lao động chính qua đời thì cuộc sống càng thêm chật vật. Hai bà cháu Hoa rau cháo qua ngày, bắt tay hái rau kiếm sống. Cũng chính vì gia cảnh nghèo túng mà em luôn bị bạn bè dè bỉu, coi thường. Người đời thường nói, con cái đời cha mẹ cũng bị duyên số. Có đứa thì đời đỡ trôi nổi, cũng có đứa đời đỡ báo ân hoặc trả nợ. Có lẽ Hoa xuất hiện trên cõi đời này để trả nợ đời ai. Đứa bé 13 tuổi đời đáng lý phải được bố mẹ chăm sóc; vậy mà từ khi lao động trên cánh đồng em phải sống bần hàn, vất vả cùng với người bà già yếu, bệnh tật mà không biết sống em ra đi lúc nào.

Nhiều đêm không ngủ được em lại suy nghĩ, em sợ cái cảnh mẹ đi nhỡ ngơ người thì yêu người. Có lẽ cú sốc lớn lúc vừa lên năm em không bao giờ quên được. Cái ngày chiếc xe cộ thường xuyên vào làng rồi rẽ vào chính căn nhà tranh lợp xộp nơi đây tiếp nhận cơn bão hạnh phúc đã làm tim em nhún nhảy, cả buổi trời như sụp đổ, em ôm lấy thiếp rồi lăn lộn ba rồi mẹ gào thét khi không ai cảm được nỗi niềm. Hai bà cháu cố gắng vượt qua những tháng ngày cực khổ, mẹ cho căn bệnh tim hành hạ, bà cố gắng hết sức có thể bù đắp cho đứa cháu nghèo đáng thương. Em yêu bà lắm! Khi kháng đời tay vòng qua ôm người thì tay chắt rưới hôn lên má, lên cằm người mình...nắm đó bà nuốt nỗi niềm vào trong. Có đêm nào bà ngủ được nó đâu, trò chuyện đôi câu rồi giờ về thiếp đi cho nó ngủ, bà thở dài tính con bé mà...Mẹ đứa trẻ hiền lành, vô tư, tình nguyện sống chung cảnh khổ, đau thương, nó trẻ nên trẻ trung và già dặn khi nào bà cũng không nhận ra. Có lẽ cuộc đời, hoàn cảnh đã dạy nó. Biết bà già yếu nên nó sợ bà lại bỏ nó đi, sợ nó lại mất mình trên cõi đời, mà chính bà cũng đang rời xa...

Mùa đông năm nay đời sống và kéo dài, căn nhà nhỏ càng thêm lạnh lẽo; thêm chần chừ nhưng không thể nhích bước hai bà cháu những tình thương, tình cảm dành cho nhau rồi rồi rồi, ai cũng biết là không sao rồi rồi rồi những qua rồi rồi rồi rồi rồi. Biết sức khỏe xuống cấp trầm trọng bà càng lo, hàng ngày cố gắng để nó đỡ đau, dạy nó bài học làm người và cách tự vệ trên đôi chân của mình. Gà gáy canh ba, bà tranh thủ dậy nhón bát cháo cho tý nó dậy ăn đi học; bước chân run run chậm chậm kèm theo những cơn ho kéo dài rồi gian khổ khi Hoa càng thêm đau lòng. Bà bệnh đã hơn mười ngày nay những cơn đau nhức, chi chít qua em có hái mấy lá xông những người và cơn đau. Em chôn người đi học, chôn người bên chăm sóc người thôi. Bà con hàng xóm thương tình cho cảnh ngộ của hai bà cháu nên cũng hay qua hỏi han, động viên, giúp đỡ.

Những, trời cao không có mặt! Trong đêm mưa to hôm nay, kèm theo cơn ho kéo dài, bà đã trút hơi thở cuối cùng! Không kịp trấn trời với Hoa rồi bà đã rời ra đi trong khi đôi dòng lệ còn ướt đẫm trên khóe mắt. Lại một lần nữa con bé rời xa cuộc sống. Tiếng thét gọi "Người ơi" giữa đêm khuya như tiếng xé, xé cả ruột gan mọi người. Ngày đứa linh hồn bà về nơi chín suối con bé như người mất hồn, tay cầm di ảnh bước về phía trước như vô định. Đôi mắt đỏ hoe, sống húp cố nhìn vào không gian không biết chờ đợi gì nữa. Có lẽ nó đã

khóc, khóc rớt nước mắt, khóc đến nỗi không biết mệt mỏi. Không khéo con bé không có sức chịu đựng ngay thẳng tiếp theo quá. Bà con ai nỡ yếm cứt đâu thì ngửi thôi. Không ai mà trông thấy cũng nhng ngửi đó mà không đau lòng!

- Ráng lên nghe con! Có gì cũng chịu sang nhà bác nha, bà con xóm mình không ai bắt rứt con đâu.

Nó “Đ” trong tiếng nấc. Hàng cửa nó kéo thì mất trong chiến tranh, ngửi thì đi làm kinh tế mới ở đâu nghe nói rất xa, có bao giờ nó thấy mặt đất đâu. Bây giờ nó đã không còn mặt ai bên cửa, ba má và cũng ngửi bà kính yêu đã tập hợp với nhau rồi. Đau thì ngửi quá!

Nó đã bắt học và quyết định đi kiếm việc làm! Nó đi lang thang cùng khắp, nó đã xin phở rửa chén bát nhng vụng vụng làm rồi về, ngửi ta đã đuổi nó đi. Có lẽ tâm trí nó bây giờ chịu nghĩ đến ba má và bà ngoại. Nó trộm hờn hờn, cũng lắm lời cằn nhằn, rồi về lại ra má bà ngoại ngửi hơi lâu. Có thời gian, bà con hàng xóm không thấy nó về nhà nữa; nó đã xin đất vào mặt nhà trên thành phố làm giúp việc. Bà chủ rất thích nó, thấy nó mới coi nhng lại siêng năng nên đã cho nó ở lại làm việc và xem nó như con cháu trong nhà. Có lẽ đây là khoảng thời gian nó được ăn ngon, mặc đẹp. Nhng bấy nhiêu cũng không đủ khỏa lấp được nỗi đau chết chng trong lòng nó. Gia đình, trường lớp, bè bạn cũng dần dần vắng mặt trong tâm trí con bé, cho nên nó khó lòng mà vui vẻ được. Ngày kia là giờ đưa cửa ngoại, nó xin phép về lo học ng khói. Bà con ai nỡ bắt ngửi khi thấy nó xuất hiện; mà ngửi mùi ngửi rồi vì dơ này thấy nó cũng có da có thịt, đã ra dáng mặt thiêu rồi. Thút thút nghiến con nh, nỗi đau chết chng chết nỗi đau, dưng việc học, chết hi vọng nó sống tốt đẹp bà và ba má nó vui lòng.

Hoàn tất việc nhà cửa nó lại lên thành phố, tiếp tục công việc cửa mình; lau nhà, giặt giũ, cũng nhng nó làm gọn ghẽ lắm, ai cũng mến nó lắm. Lâu lâu bà chủ lại mua cho nó bộ đồ mới, nó vui lắm và thấy xung quanh ai cũng tốt, ai cũng thích nó; nó thm cảm ơn ông trời vì ít ra cũng ban cho nó miếng ăn, cuộc sống nó được chết với hờn, có đôi lúc nó còn nghĩ sẽ đi học trở lại nữa.

“Đùng.g.gĐùng.g.g....”

Sấm chớp to quá, bu trời tối sấm hờn lại, phong ba nổi lên, tất cả nhng mặt trời cuống cuồng...Hoa vĩ vĩ chịu lên gác đem sào đỡ vô kẻo ướt. Mùa này là thế, nhng cũng nhng a giông

- Ông ch^u m^u i v^u ?

Bên ngoài trời và n đang mưa, gió và n đang rít mạnh, sao hôm nay mưa dai thế này ? Hoa nhớ...Mọi người trong gia đình thế này em là người bà ngoại, như cái cảnh hai bà cháu đóng kín cửa cửa ra vào xuống ngó bên bếp lửa canh nồi khoai lang luộc. Hoa đang như mùi khoai lang nóng hổi đem chầm tý muối mè cửa ngoại thì bất giác em giật mình, quay sang thấy ông chú ngồi sát bên cửa, ông vòng tay ôm lấy Hoa lúc nào không rõ. Em vùng tay tháo chạy nhưng không kịp, ông chú kéo mạnh tay ôm chặt em vào lòng và giữ tròn đầu em. Mẹ cho em ra sức chửi cửa và khóc lóc van xin nhưng cửa n dưng và thú tính trong người đàn ông 40 tuổi và n không hề lay chuyển. Em khóc, la hét đến khi nghe cửa u cửa u nhưng chú ai nghe thấy. Cửa từ 50 nghìn dúi vào tay em và cửa không động cho ai biết, ông chú chạy thẳng lên phòng để lấy mình con bé và biết bao cảm giác tội lỗi và tội孽. Ôm và bế quàng áo bọc rách tươm em lao như bay vào nhà tắm... em dúi vòi sen thật mạnh, dúi thật mạnh trên người như muốn tẩy đi phẫn uất, dúi bần; em khóc ngất và trách bần thân, “ba má ơi, ngoại ơi...” em gọi như điên trong nhà tắm khi n ông chú cũng khiếp dưng chạy xuống dưng. Em đã trở thành đàn bà kể từ ngày hôm nay...và hiển nhiên là không ai biết chuyện em bị ông chú làm孽. Cũng từ ngày đó, em trở nên lẩn tránh và người tiếp xúc với mẹ người khác, còn công việc em và n hoàn thành tốt. Hơn ba tuần sau, em như thấy cửa thật mình có nhu cầu thay đổi, ai cũng thấy em mất mặt, yếu ớt; mẹ người khác cũng nghĩ em bần, nhưng người đầu đó chính là kẻ qu cửa hành động tội lỗi y em đã mang thai mà chính em cũng không hề rõ. Gần ba tháng trôi qua, bần em ngày càng l, em không biết phải đổi mất như thế nào; thật sự là em còn non trẻ l, em chưa thể hòa nhập, chưa thể trút đi và ngoài sự uất kia thì bây giờ em là gánh chịu thêm mất h u qu vô cùng l, nó quá sức so với em, thật sự là lòng em rĩ như tờ vò. Em khóc cửa n cửa m t và mẹ cửa ng ra đi...em không biết sẽ đi về đâu nữa nhưng đôi chân cửa lê từng bước chầm chầm về phía xóm chài nghèo_ nơi đã m m, đã d y d em, đã hun đúc lên tâm hồn ngây thơ, trong trắng y; Và hồn h t là nơi đó có ba, có mẹ và có bà ngoại đang chờ em quay về. Em muốn chạy thật nhanh để về với mẹ người khác nhưng sao lòng em lại nặng trĩu, đau óc em cửa như phân ra làm trăm mảnh.

4 / 5

Em ôm đầu và chúi tay xuống, em chúi tay xuống ra phía bờ sông đầu làng. Em không dám đứng ngẩng đầu, không dám nhìn mặt mẹ ngời, em không dám vào nhà nữa...

Dòng sông tĩnh lặng, ánh trăng vàng đã lên đến đỉnh ngọn tre, cũng đã khuya rồi mà...chưa bao giờ em nhớ ra quê hương mình đẹp như vậy. Lúc nhìn mặt trăng, bao nhiêu ký ức tuổi thơ hiện về trong em, em mỉm cười trong dòng nước mát. Em đã trở về bên bờ sông quê, về với gia đình, về với ba má, về với người, mai đây thôi em sẽ được gặp người rồi mà. Lòng người biết chân xuống sông em cảm thấy mát mẻ vô cùng, cái cảm giác không còn lo âu, không còn oán hận mà là một thanh cảm giác mãn nguyện... em mỉm cười biết tiếp, và nhớ về tất cả. Em đã nằm sâu trong lòng dòng sông quê hương như nằm trong vòng tay của bà người vậy.

Đêm nay trăng sáng quá! Có một vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, nó như nhấp nháy, cứ lung linh, như đang mỉm cười trước vẻ đẹp. Dưới đáy sông mặt trời hóa thành Bình và còn trôi giạt. Sự phồn phú của đời sống tang thương.